

Република Србија
УПРАВНИ СУД
19 У 14706/14
15.10.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Радојке Маринковић и Стева Ђурановића, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца З. Б. из К., Република М., са боравиштем у Н. С., ... број, кога заступају пуномоћници Г. П. и Д. М., адвокати из Б. ул. број, против решења Комисије за азил бројод 02.10.2014. године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.10.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Комисије за азил број од 02.10.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба З. Б. држављанина Републике М., од оца С. и мајке Л., рођеног године у К., Република М., изјављена против решења број: од 04.07.2014. године, које је донело Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Одсек за азил, којим је одбачен његов захтев за азил у Републици Србији и обавезан да, уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусти у року од 15 дана од дана правноснажности тог решења.

Тужбом поднетом овом суду дана 17.11.2014. године, која је допуњена поднеском поднетим 21.08.2015.године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због неправилне примене закона, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања и на основу таквих закључака погрешно примењен закон, у смислу члана 24. став 1. тачка 1. и 4. Закона о управним споровима. У тужби, тужилац наводи да је пре доношења првостепене одлуке овлашћени службеник Канцеларије за азил извршио саслушање тужиоца у просторијама Окружног затвора у Н. С. дана 21.05.2014. године и сачинио је записник на основу усмено добијених информација, са великим бројем детаља и чињеница у вези са поднетим захтевом тужиоца за азил и ситуацијом у којој се тужилац налази. Указује да је у поступку изнео низ чињеница које говоре директно о угрожавању сигурности и у крајњој мери и живота тужиоца, уколико буде протеран из Републике Србије, те је у том смислу навео да је бивао и физички нападан и повређиван, да је из политичких разлога био притваран, да му је намонтирано неколико судских поступака и неоснованих кривичних пријава, да је био онемогућен на разне начине да се запосли и обезбеди себи и својој породици егзистенцију и слично, а све због његовог новинарског рада и писања о криминалним активностима извршне власти и владајуће политичке структуре, те је трпео константан притисак са многих страна коме се одупирао и који је превазилазио некако до

2009. године, када је одлучио да се пресели у Републику Србију због своје безбедности и безбедности своје породице. Истиче да се увидом у садржину наведеног записника несумњиво може закључити да је тужилац своју земљу порекла напустио из искључиво безбедоносних разлога, а потом и егзистенцијалних и породичних, те да је нејасно на основу којих то чињеница и разлога и из којих побуда је првостепени орган извео закључак да тужилац није доказао да његова земља порекла није сигурна за њега. Наводи да се имајући у виду и скорашња дешавања, како политичка, тако и безбедоносна која су везана за Републику М., може закључити да је ова земља, која је стављена на листу сигурних земаља порекла 2009. године, све само не сигурна за тужиоца, а нарочито због тога што су исти они политички фактори који су били претња тужиоцу за време боравка у Републици М., претња и сада. Даље наводи да је првостепени орган своју одлуку засновао на записнику са усмене расправе са тужиоцем у поступку за давање азила, а да није извршио ниједну другу радњу којом би евентуално прибавио неку додатну информацију или документ на основу којих би утврдио одлучне чињенице да је земља порекла тужиоца за тужиоца сигурна, да је првостепени орган извео неправилан закључак у погледу чињеничног стања, а затим и погрешно применио одредбе Закона о азилу, те својом одлуком крши право тужиоца из члана 6. Закона о азилу, које право је засновано на Уставом гарантованим људским правима из чланова 39. и 57. Устава Републике Србије, па се на овај начин крше и ова уставна права тужиоца. Оспорава закључак у погледу чињеничног стања и наводи да је првостепени орган погрешно применио одредбу члана 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу, с обзиром да се из свих утврђених чињеница може видети да је тужилац успео да докаже своје тврдње и да оправда захтев за азил и да је испунио све услове за добијање азила у Републици Србији. Указује да у прилог чињенице да постоји опасност и претња по безбедност и живот тужиоца је и чињеница да је целокупну породицу преселио из Републике М. у Републику Србију, у Н. С. Наводи да другостепени орган није извео правилан закључак из утврђених чињеница и да погрешно примењује законске одредбе када је одбио жалбу тужиоца као неосновану и да се све што другостепени орган наводи дешавало раније од 2009. године, када је тужилац због опасности које су му претиле непосредно пре преласка у Србију, већ одлучио да напусти Републику М. Предлаже да Управни суд одржи усмену и јавну расправу ради утврђивања чињеничног стања, да спроведе поступак, изведе предложене доказе, уважи тужбу тужиоца и поништи решење туженог у целини и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, или да сам реши ову управну ствар тако што ће донети одлуку којом се даје азил тужиоцу, који акт ће у свему заменити поништен акт. У допуни тужбе поднеском поднетим овом суду дана 21.08.2015. године, тужилац наводи да допуњује тужбу истичући нове чињенице и нове доказе, који су потврда тврдњи тужиоца да би његова безбедност и живот били угржени уколико би се вратио или био изручен Републици М. што би довело до, највероватније погубних последица по живот, здравље и безбедност тужиоца, те предлаже да спроведе поступак и изведе предложене доказе и истиче захтев као у тужби. Указује да се дошло до података и то аудио снимка, у којем се, како то тужилац наводи, чује разговор званичника, односно функционера високог ранга у М., као и до новинских чланака који се односе на овај догађај. Уз наведени поднесак, као докази, достављају се CD, како то тужилац наводи, са аудио снимком разговора Г. Ј. и М. П., оверен превод чланка и оверен превод текста-објаве са сајтова ближе означених у овом поднеску.

Тужени орган у одговору на тужбу је у целости оспорио тужбу, тужбене наводе и захтев тужбе наводећи да је Комисија за азил, поступајући по закону, детаљно размотрила правилно утврђене све релевантне чињенице и доказе, те да је донела законито решење. Оспорава као нетачне наводе тужбе да је решење првостепеног органа од 04.07.2014. године, којом је одбачен захтев тужиоца за азил у Републици Србији у складу са чланом 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу, засновано на нетачно и непотпуно утврђеном чињеничном стању и наводи да тужилац као тражилац азила није током поступка доказао да Република М. није за њега сигурна земља порекла, услед чега би првостепени орган био дужан да испита да ли тражилац азила испуњава услове за признавање права на азил. Наводи да је првостепени орган правилно и потпуно оценио чињенично стање у погледу доказа који се односе на

